

Ái Hoa

Tên: Nguyễn Thị Huệ

Sinh quán: Thừa Thiên, Huế

Hiện đang cư ngụ tại: California, USA

**Thơ nữ hoa thành nhạc hát ca
Trường thanh trầm bổng dưới trăng ngà
Ai ngồi bên phím tơ đàn đó?
Ái Hoa!**

Tản Mạn Về Thăm Xứ Hoa Đào

Hội Văn Bút Miền Đông Hoa Kỳ (VBMĐHK) thường tổ chức họp mặt thường niên vào mùa xuân, nhân dịp Hội Hoa Anh Đào ở Washington DC. Bà Phương Thúy đề nghị các Chị Em (CE) trong nhóm Cô Gái Việt (CGV) qua Washington DC tham dự buổi họp mặt này vì có một CE là thành viên của cả hai tổ chức, đồng thời cho ra mắt Tuyển Tập 2016, đưa con đầu lòng của CGV. Ý kiến này được CE hưởng ứng và nhanh chóng lên chương trình.

Đây là dịp may cho các thành viên gặp gỡ chuyện trò thêm thân thiết và làm quen những bạn hữu tài hoa khác, ngoài ra còn có cơ hội đi du lịch, tham quan thắng cảnh Thủ đô, nơi danh tiếng nhất Mỹ quốc thì còn gì vui bằng! Năm nay, hoa anh đào dự trữ sẽ nở rộ vào khoảng 2 đến 10 tháng 4 nhưng Hội Hoa Anh Đào thì bắt đầu sớm hơn và kéo dài từ 20 tháng 3 đến 17 tháng 4.

Để có một rừng hoa anh đào chung quanh Thủ đô thật không phải dễ. Vào năm 1985, nhà văn Mỹ, bà Eliza Ruhamah Scidmore đã đi thăm nước Nhật. Bà say mê hoa anh đào từ cái nhìn đầu tiên. Khi trở về Mỹ, bà lập tức trở gửi thư lên giới chức có thẩm quyền đương thời, đề nghị họ mua hoa về trồng ở khu đất trống trải dọc bờ sông Potomac để làm đẹp cho Thủ đô. Những lời yêu cầu tha thiết của bà trong 24 năm không được ai để ý tới. Mãi đến khi bà Scidmore viết thư đến bà Helen H. Taft, trình bày về đề nghị của mình từ 24 năm qua thì vị Đệ Nhất Phu Nhân Hoa Kỳ; người đã từng sinh sống bên Nhật nhiều năm, từng yêu thích loài hoa này; liền tích cực tiến hành đề nghị của bà Scidmore. Thế là nhờ uy tín và sự vận động của vị Đệ Nhất Phu Nhân Helen H. Taft mà chính phủ Nhật Bản đã hoan hỉ tặng 2000 cây anh đào cho Hoa Kỳ vào năm 1912.

Hoa anh đào đẹp nhưng mau tàn, thu hút lòng người, gợi lên trong tâm tưởng người nhìn một cái gì mong manh, ngăn ngửi như ảo ảnh phù du. Người ta thường bảo “hồng nhan đa truân”. Nếu cây hoa anh đào được coi là “hồng nhan” thì quả đúng là đa truân. Anh đào nguyên thủy mọc lên ở khu vực Hymalayas. Sau

đó được trồng tại làng Yoshino thuộc cố đô Nara và trở thành nổi tiếng khi hoa được đem về trồng tại làng Somei, tỉnh Toshima. Vì thế người Nhật đặt tên cho hoa là Someiyoshino. Khi được chuyên chở qua thủ đô Hoa Kỳ, cây hoa phải qua những chặng đường dài, lên thuyền vượt sóng gần 6000 hải lý, 2000 sinh mạng (cây cũng có sinh mạng) trong đợt đầu trên đường đi đã vương bệnh, đến nơi bị hỏa thiêu. Chính phủ Nhật Bản phải gửi thêm một loạt 3,020 cây khác và may mắn số cây này đã sống sót. Qua nhiều thời gian và đợt vun trồng, chúng đã phát triển nhiều. Mỗi mùa xuân triệu triệu bông hoa nở rộ thật đẹp mắt làm vui lòng khách thưởng hoa. Như thế là hoa anh đào đã hoàn thành sứ mệnh nối kết tình thân giữa hai quốc gia Hoa Kỳ và Nhật Bản.

Khi đến Hội Hoa Anh Đào ở Washington DC, du khách có thể nhìn hoa mà tưởng đến những mỹ nhân cũng như những nghệ nhân Geisha. Những mỹ nhân Nhật đảm đang, hiền lành mang sứ mạng cao cả, lia cố quốc để sang làm dâu, làm đẹp cho Mỹ Quốc. Những cây anh đào (Sakura) đã đến đây để gieo tình thân trong ái, xóa đi những hận thù thời thế chiến thứ hai (Nhật không kích Pearl Harbor của Mỹ và Mỹ thả 2 quả bom nguyên tử tại Hiroshima và Nagasaki của Nhật).

Rừng hoa anh đào bát ngát, lộng lẫy, màu trắng hay phơn phớt hồng, đong đưa trong làn gió nhẹ làm khách thưởng ngoạn mê mẩn, có cảm tưởng như đang ngắm nhìn các mỹ nữ đang uốn mình yếu điệu múa theo một điệu nhạc luân vũ ru hồn do nhạc trưởng Thiên Nhiên điều khiển. Thiên sư Saigyo đã nguyện ước:

*Nguyện ước của tôi
Được nằm yên nghỉ
Dưới cội anh đào
Vào đêm trăng rằm
Giữa tháng Mùa Xuân
(3000 Thế Giới Thơ. Nhật Chiêu)*

Có những thành kiến về geishas, cho họ là những người đàn bà Nhật Bản không đứng đắn, là vì một số người đàn bà không đứng đắn thật đã gieo tiếng xấu khi tự nhận mình là Geishas. Họ cũng

son phần chải chuốt, cũng bới tóc, mặc kimono y hệt như các geishas thật. Điểm phân biệt là dải lụa thắt lưng của họ được buộc về phía trước (thuận tiện cho nghề nghiệp) còn của geishas thật thì buộc về sau lưng. Những geishas thật sự, để có danh hiệu này, để hoạt động nghề nghiệp này, họ phải trải qua nhiều giai đoạn huấn luyện rất khe khắt, họ phải rèn rũa nghệ thuật truyền thống, kỹ năng văn nghệ, tập tành rất nhiều mới có thể trở thành những nghệ sĩ có tài đàn (nhạc cụ Shamisen), ca, múa, xướng, và phải có kiến thức, ăn nói bất thiệp, biết về thư pháp, v.v. để làm người dẫn chương trình hay văn nghệ phụ diễn trong những buổi tiêu khiển, tiệc trà, hay hội họp của những khách hàng ưu tú, thượng lưu. Ngoài ra họ còn là bậc thầy trong nghệ thuật cắm hoa, một nghệ thuật rất tao nhã mà hầu như phụ nữ quý phái nào cũng mong theo học và biểu diễn. Họ không bán thân để lấy tiền dù họ muốn thì vẫn được.

Một Geisha đúng nghĩa, nổi tiếng nhất là bà Mineko Iwasaki, đã tự thuật về cuộc đời làm geisha của mình qua cuốn sách *Geisha, a Life*. Bà đã trải qua thời huấn nghệ cam go và khó khăn để trở thành một geisha qua với kiến thức uyên bác về nghệ thuật nhạc vũ cổ truyền của dân tộc Phù Tang. Bà đã giúp vui cho biết bao nhiêu hoàng đế, hoàng tử, các tì phú trong giới văn nghệ, kinh tế, v.v. và một số trong những người này đã trở thành bạn thân của bà. Đến năm 29 tuổi, bà đã nghỉ việc và kết hôn.

Chúng ta vẫn từng nghe câu “Ăn cơm Tàu, ở nhà Tây, lấy vợ Nhật”. Người đàn bà Nhật chắc hẳn phải ngoan hiền, hầu hạ chồng, tùng phục chồng nhất nhì trên thế giới thì mới được so sánh như thế. Nếu chúng ta xem những phim xã hội, tình cảm của người Nhật thì chắc không thiếu những màn người đàn bà Nhật cởi giày, tháo vớ, bưng cơm hầu nước, tắm, v.v. cho đức lang quân. Chúng ta có thể đoán trong phòng the họ cũng nhu mì, ngoan ngoãn, và phục tùng như vậy.

Có một điều thật khó hiểu là tại sao những nàng con gái Nhật thời đó lại chọn cho mình con đường gian khó để trở thành geisha hay maiko như vậy? Họ phải bắt đầu từ lúc tuổi còn thơ, phải phục vụ như người ở đợ, phải học nơi trường lớp, v.v. Việc huấn nghệ rất mất thì giờ, rất khó, nhưng gian khổ nhất là phải đi hầu

hạ giúp vui cho đàn ông (dù không có tình dục). Có lẽ vì phong tục tập quán trọng nam khinh nữ lưu truyền tự ngàn xưa nên họ không cảm thấy giá trị đàn bà bị tổn thương. Và cũng có thể vì thời thế, kinh tế và tài chính khó khăn mà họ nghĩ rằng nghề này là thích hợp nhất để tự giúp bản thân và gia đình họ.

Phụ nữ Nhật ngày nay rất khác, họ nổi tiếng về tự do giới tính. Có lẽ cũng vì khả năng khoa học kỹ thuật của người Nhật tiến bộ nhất nhì trên thế giới giúp họ thay đổi quan niệm sống.

Người Nhật tin rằng thiên nhiên, cảnh vật, sông núi đều có hồn. Núi Phú Sĩ (Fuji) là nơi thần thánh của họ. Vậy nên những cây và hoa anh đào đương nhiên cũng có hồn linh. Họ đã gửi gắm quốc hoa của họ sang Hoa Kỳ với tâm lòng thành mong cho tình hữu nghị giữa hai nước Nhật Bản và Hoa Kỳ được trường tồn.

Nhân dịp các bạn trong diễn đàn CGV sẽ hạnh ngộ trong buổi họp mặt thường niên của VBMDHK, CGV Ái Hoa xin gửi ca khúc “Thăm Xứ Hoa Đào” như một chút quà tặng mừng xuân anh đào đến với tất cả quý vị.

Chúc quý vị nhiều niềm vui hội ngộ và Tuyển Tập 2016 của diễn đàn Cô Gái Việt được ưu ái đón nhận.

Thân kính,

Ái Hoa

THẨM XỨ HOA ĐÀO

Nhạc & Lời ÁI HOA

Trời nắng vàng gió nhẹ Po to mac dịu êm Triệu hoa
 Trời nắng vàng gió nhẹ Po to mac tuyết với Triệu hoa

đào lấp lánh lung linh bao nụ cười Mùi hương nào bay xa Vuốt ve tà áo
 đào uốn éo theo gió ngân đật dịu Nhạc khúc thời xa xôi Vẳng lên chiều nắng

người Cánh mềm đáng kiều sa Thương em từ trong mộng Ai ngồi
 người Yếu điệu đáng gey sha Bước ra từ trong mộng Ai ngồi

đây mê đắm Ngất ngây theo nắng chiều Bao nhiêu cội đu lưu Hòa tan vào mây
 đây mê đắm Ngất ngây theo tiếng đàn Tâm tư thấy dịu êm Hoà chung vào đi

khói Hoa đào mang sương ái Kết tình thương yêu nhau Cho về
 văng Hoa đào như ngọn số Kết tình nghĩa nước giao Cho về

đẹp ngàn sau Hạnh phúc mãi tươi màu Hội Hoa Đào lấm
 đẹp ngàn sau Lòng lay giữa đất trời Hội Hoa Đào lấm

người Wa shing ton tuyết với Triệu hoa đào Hồng thắm Trắng trong thêm lòng
 người Wa shing ton tuyết với Triệu hoa đào say mưa Giúp vui cho người

người Niềm vui nào theo em Ôn nhu từ thưở nào Ngày già từ Phó
 đời Thời gian trôi qua mau Em vẫn còn Xuân Thi Ngày đêm còn mùa

Tang Qua làm dấu xứ người
 hát Sav lòng khách thương hoa